

gelig områder, hvor vi ikke kan være enige, fordi vi har forskellige interesser. Det er f.eks. de samme fisk, vi kapper om at fange, for at bruge et sådant billede, og det mener jeg ikke man skal gøre til noget negativt. Det, der er det gode i det, er jo, at vi, når det kommer til stykket, nøjagtig ligesom søskende står sammen, når der er brug for det, og at vi også hjælper hinanden, når der er brug for det.

Jeg er heller ikke enig i det, fru Jette Gottlieb var inde på: at Schengensamarbejdet er i konflikt med den nordiske pasunion. Det er altså ikke Sverige, Finland og Danmark, der har presset Norge og Island ind i Schengensamarbejdet. Det har faktisk været et ønske fra de to lande. Jeg synes heller ikke, det er særlig respektfuldt over for de frie valg, der er foretaget i de to landes parlamenter med hensyn til, om de skulle være med eller ikke skulle være med. Det har været helt op til dem selv. Vi har ønsket det, og vi har bidraget fra dansk side, fordi der har været et ønske fra Norge og Island.

Jeg vil også godt sige, at det, at EU og EØS er faste dagsordenspunkter på en lang række møder, er et kraftigt ønske fra Norge og Island, ligesom fællesskab omkring implementering af EF-direktiver har været et kraftigt ønske fra Norge og Island, hvilket er meget, meget forståeligt, eftersom de føler, at de sidder en lille smule på kanten af det samarbejde, de tre andre nordiske lande er i i EU.

Jeg vil godt fortsat sige til hr. Kristen Touborg, at jeg synes, det er et spændende program, SF har formuleret om initiativer eller emner, som det nordiske samarbejde kunne tage op. Jeg skal ikke forholde mig til dem konkret; det kræver mere tid. Men jeg vil godt bruge dem som et eksempel på, at det jo netop er den type initiativer, programmer, overvejelser, mål eller perspektiver, som man kan have i et parti og/eller i en partigruppe, og at det er på den måde, man sætter dagsordenen og skaber nogle nye muligheder.

Det minder om, at den tidligere danske statsminister, Anker Jørgensen, i 1986 eller 1987 satte en dagsorden om en atomvåbenfri zone på Nordisk Råds session. 5 år efter talte forbundskansler Kohl i parlamentet under en session i Finland, og i dag har vi en helt anden struktur, hvor udenrigspolitik er på dagsordenen i det nordiske samarbejde.

Der sker nogle ting, når man gør nogle ting, og derfor held og lykke med den type programmer! Uden at jeg dermed har forholdt mig til det

konkrete indhold. Jeg bruger det som et eksempel.

Jeg skal takke fru Vibeke Peschardt for den meget gode eksempelrække for det praktiske arbejde, som nordiske borgere bestemt har glæde af og gavn af, og også for kvitteringen for bogen »Nordisk samarbejde under nye vilkår«.

Til hr. Aage Brusgaard skal jeg sige, at det bedrøver mig, hvis der er nogen i det danske Folketing, endsige jeg selv, der presser hr. Aage Brusgaard til at deltage i det nordiske samarbejde, når det virker så omsonst og formålsløst; det er jo ikke tvunget at være med i det nordiske samarbejde som parlamentariker. Det kan være, der er andre partier, der gerne vil have Fremskridtspartiets plads i delegationen. Det skal jeg ikke blande mig i, men jeg undrer mig bare over, at det udelukkende er så negativt at høre på.

Med hensyn til de 13 institutioner, hr. Aage Brusgaard spørger til, om de har været overflødige i hvor mange år, vil jeg sige, at der er ikke overhovedet tale om overflødighed. Der er tale om en prioritering. Der er sat nogle nye temaer op, som det nordiske samarbejde vil koncentrere sig om. Det giver anledning til, at man prioriterer inden for de midler, man har. Det mener jeg ikke man skal underkende værdien af.

Så skal jeg sige til allersidst til hr. Kristian Thulesen Dahl, at EU ikke har splittet Norden, at det i virkeligheden er min opfattelse af EU, at det, der er sket med EØS-aftalen og EU, har samlet Norden på en helt anden måde, som ikke havde kunnet lade sig gøre i de foregående 40 år. Det kan man kalde skæbnens ironi, eller man kan tage det som en praktisk erkendelse af, at udviklingen skifter og der kommer nye udfordringer, som også i det her tilfælde kan bidrage til at samle det nordiske samarbejde.

Til allersidst vil jeg gerne kvittere for det, der blev sagt af hr. Kristian Thuesen Dahl om udveksling af kulturskatte og om kulturministerens tilsagn om at tage det op på sessionen, og jeg gør det med en vis veneration over for et tidligere medlem af dette ting, Hermod Lannung, som nu er afgået ved døden, men som har brugt meget af sit liv til at kæmpe for den sag.

Det er ikke uden problemer at tage den diskussion op og slet ikke uden problemer, hvis det skulle lykkes at bevæge nogle ting, og det er jo korrekt, at Danmark er gået foran på grund af det særlige forhold til Norge, Island og Grønland. Men det er ikke nogen nem sag, og det er heller ikke uproblematisk at gøre det, så hvis